jõudsime kruusatud tee peale wälja, kust Prümlisse weel mõni werst jäi. Prümli mõisast saime teada, et juhatatud laulik elab mõisa metsa wahi juures. Mõisa kubja naene, kelle kõrst meie laulikut järele pärisime, andis meile tee juhiks metsawahini oma tütre, koolis käija plika.

Selle saadetusel läksime mõisast paar wersta eemale üle wäljade ja läbi metsade ja otsitaw laulu eit olisi kõrs. Kai Kernauk(?), nii ta nimi, oli küll wana inimene. Ta keha oli kõhn, hääl nõrk ja kärisew, kõed wärisesid, kuulmine kaunis tõnts. Aga laulma ta oli süsgi walmis, ja peagi kõlas „oleks minu hääli endiseni" (N 175). Wümaks saime teada, et wana eit wõtab napsi ka, süs laulu suju alal hoidmiseks ja suurendamiseks määrisime kibedaga wana eide kuiwa kõrikast. Wanaeidel ~~(pa)~~ napsi peale läks tõesti suju heaks ja laulusid tuli üks teise järele.

Seal samas majas elaw wana poolne meesterahwas ütles ka mõned laulud, ja nii jõudis õhtugi kätte.

Wanaeit jäi ka juba nõrgaks ja sellepärast wõtsime nõuks puhkama minna, et homiku jälle sõõd jätkuda. Peremees juhatas meid aida lakka, kus natuke heinu ja midagi teki sarnast nende peal maas oli. Heitsime kahekeise kõrwu ja wõtsime selle teki sarnase asja (see oli wist hulqast räbalatest kokku õmmeldud paks sarnawaip) omale peale. Peremees wübis meie juures ka hea tükki aega, kurtis oma elu rasast ja õnnetust, mis ta oma sugulaste õeluse ja ema (laulik) joomise pärast on pidanud kannatama. Mina magasin õõ rahulikult ära, aga seltsimees oli külmaga kimpus.